

EL GAT I L'ERMINI

Era un dia ventós del mes de gener, havia nevat bastant la nit anterior i feia molt de fred. Al paller d'una de les cases del poble, van coincidir, per pura casualitat, un gat i un ermini. El felí, de pèl negre amb taques blanques i cap gros, feia ja uns quants anys que hi vivia, tot alimentant-se dels petits rosegadors que podia enxampar. L'ermini, en canvi, hi havia arribat de la vall del costat perquè allà no hi havia prou preses per caçar i, per tant, la seva supervivència perillava.

Només veure's l'un a l'altre van quedar-se estàtics. Cap dels dos no sabia pas què dir o fer, fins que el mustèlid va trencar el gel.

—Hola, gat —articulà tímidament—. Em sembla que ambdós hem vingut a aquest calentet i segur paller pel mateix motiu.

—Hola, company —respongué el moix—. Si pel que véns és per atrapar la dotzena de deliciosos ratolins que ronden per les corcades bigues de la meva casa, crec que sí.

—Efectivament —contestà—, precisament per això he vingut. Com ja hauràs pogut comprovar, amic depredador, el temps a fora està sent una mica hostil, i el fred que fa no convida gaire a anar a caçar al bosc. Oi que no?

—És clar que no! —exclamà.

—És per això que no ens queda més remei que romandre aquí dins, intentar agafar aquests rosegadors i cruspir-nos-els.

El gat, que estava una mica moix per l'actitud d'invasor de l'ermini, va avisar-lo:

—Espera un moment, foraster. Et recordo que el terra de fusta que estàs trepitjant amb les teves petites potes és el de casa meva, i els ratolins que volten últimament per aquí també em pertanyen. Per tant, el que no pots fer és arribar aquí i pretendre que comparteixi el meu menjar amb tu, que no et conec de res.

—Bé —deixà caure el visitant, penedit—, vist d'aquesta manera, tens tota la raó del món. Et demano disculpes, he sigut molt agosarat.

—Les accepto —va expressar el felí—, i estigues tranquil, home, que estic disposat a compartir els ratolins amb tu.

—Ho dius de debò? —preguntà, tot sorprès.

—En efecte —assentí el moix—. No et podria deixar morir de gana, no seria capaç de fer un acte tan cruel.

—No saps prou bé l'alegria que m'acabes de donar! —exclamà l'ermini, una mica emocionat—. Moltíssimes gràcies, amic.

—No es mereixen! —concretà el gat—. Què et sembla si, mentre t'ensenyo la casa, t'assenyalo els llocs per on hi solen haver ratolins i parlem de quins caçarem cadascú de nosaltres?

—Bona idea —avalà el mustèlid, mentre baixaven lentament les polsegoses escales del paller.

A partir d'aquell fred dia de gener, l'ermini i el gat van esdevenir grans amics. De fet, el felí va proposar al seu company la idea de quedar-se a viure amb ell almenys fins que arribés la primavera i, per tant, el bon temps. Aquest ho va acceptar i el gat va poder gaudir d'una companyia que només li proporcionava el seu amo quan hi anava a passar les vacances d'estiu.

I és que, si es parla i es dialoga, es poden arribar a acords i a conclusions que beneficien les dues parts enfrontades, per molt que aquestes tinguin interessos comuns.

Autor/a: Philip Marlowe – IES Antoni de Martí i Franquès, de Tarragona

